

El Último Bufón



"Esta obra está dedicada a las nuevas generaciones que se rebelan contra las injusticias y el cinismo del Poder, con la esperanza de que la rebeldía y la vitalidad de los Bufones puedan ser inspiradoras en estos tiempos confusos."

Leo Bassi

Cando fai uns anos vin por primeira vez unhas breves películas do 1896 do meu propio bisavó, o Pallaso Giorgio Bassi e do seu irmán Giuseppe, igualmente pallaso, gravados polos irmáns Lumière, o impacto foi moi forte. Eran uns poucos minutos que recollían os mellores momentos do número circense dos Bassi que a miña irmá, historiadora do circo, atopara mirando os arquivos da Fundación Lumière de Lyon en Francia.

Tardei 3 anos en entender que a simplicidade e o bo humor da actuación que se ve nas imaxes non era froito dun mundo máis inxenuo e inocente, senón todo o contrario: era un xeito moi estudado de burlarse da pomposidade e a ostentación do poder político daquela época. Comprendín, a través das películas dos meus antepasados, que a forza do Bufón era o saber xogar coa extravagancia e situarse, ao optar por iso, por encima das convencións nunha sociedade moi formal e estruturada. Ata o seu modo ridículo de vestirse non eran poesía ou surrealismo, senón un xeito impáctante de transgredir

as normas ríxidas do vestiario conservador... de súpeto, ante esta revelación, empecei a lembrarme de certas frases que se escoitaban na miña contorna de infancia circense:

- "O noso non é un traballo: é unha misión."
- "A Igrexa e nós estamos no mesmo negocio: ¡Vendemos milagres!"
- "Fillo, baixo a carpa non hai diferenzas de raza: Tanto sabes facer, tanto vales. ¡Somos internacionalistas!"
- "¡Hai que estar orgullosos de chamarse Bassi!" (Bassi: Os "baixos", en italiano)

Cando me fun do circo, nos anos setenta, quería fuxir de en o que se converteu: Espectáculos infantís cheos de tradicións e convencións baleiras. Dentro de min, tiña fame de algo máis grande, máis esencial e excitante. Necesitaba provocacións, loitas políticas, unha arte necesaria e emocionante.

Sei agora que lonxe de ser unha ovella negra, un revolucionario da pista, o meu instinto provocador estivo inspirado polo mesmo espírito libertario que movía aos meus antepasados. Fronte ao ríxido sistema de clases que dividía a sociedade, o circo clásico era un lugar onde a xente de abaixo, os obreiros, os campesiños podían liberarse e abrirse novos camiños na vida, eran heroes populares que demostraban que con esforzo físico, determinación intelectual e moito sentido do humor, os pobres podían salvarse.

Quizais máis que o socialismo mesmo, o mundo circense era a encarnación en clave utópica da esencia filosófica do Século das Luces.

Por nacer na última xeración do circo tradicional e habelo coñecido desde dentro, na súa verdadeira narrativa dentro da historia, creo que podo en certo xeito considerarme: **O Último Bufón**. Non é só un espectáculo, é ademais unha volta consciente ás responsabilidades éticas da miña estirpe.

É un levantamento popular bufonesco contra a tiranía de hoxe e de sempre.



WWW.CULTURACTIVA.ORG
981582836
INFO@CULTURACTIVA.ORG